

M-a însoțit apoi, în același an, pe un alt teren de revenire, la Lăpușnicu Mare, Banat, pentru fanfara românească din comună. Am stat aici o săptămână. Thomas s-a bucurat ca un copil de tot - de peisaje, de casa care l-a găzduit, de gospodărie, de hrană, de vreme, de oameni. Dar satisfacția sa supremă a fost muzica, cântecele lirice bănățene în versiune instrumentală executate într-un mod nemaiauzit. Soliștii - câteva fligoarne sopran, două trompete, un flaut, un clarinet și un cornet, cărora li se adăuga intermitent și un trombon cu pistoane - produceau versiuni distincte ale aceleiași melodii în ritm liber, versiuni pe care le expuneau într-o superpoziție ușor defazată, adică la intervale foarte scurte și neregulate de timp. Concomitent acompaniatorii răsfirau în grav acorduri tonale figurate și bogat ornamentate. Soliștii cântau astfel "cu ecou", într-un fel de polifonie dezordonată vecină cu heterofonia. (Inutil să adaug că o asemenea muzică nu poate fi în nici un chip consemnată grafic prin notația noastră lineară.) Thomas era fascinat, nu se mai sătura ascultându-i. Am comentat acest mod particular de execuție tot drumul de întoarcere, fără a găsi un nume foarte potrivit pentru structura muzicală rezultantă: Polifonie dezordonată? Heterofonie? Polifonie-canon?...

În anii următori Thomas a ascultat multe înregistrări de muzică rurală genuină. Una l-a frapat cu deosebire, produsă de o fanfară moldovenească la care a regăsit polifonia dezordonată de la Lăpușnic. Muzica l-a impresionat atât de tare încât a mers în satul Zece Prăjini - undeva la capătul lumii -, și s-a înțeles cu cei zece muzicieni ai fanfarei - Dumnezeu știe cum - să-l însoțească la Wupperthal pentru câteva concerte și animații muzicale. Și-a bătut capul să le scoată vize de Germania - vă amintiți ce

plăcut era? - și i-a cazat pe toți în casa lui - cum o fi reușit? I-a omenit, i-a plătit, i-a însoțit pretutindeni, s-a împrietenit cu ei, i-a iubit, i-a ascultat. Câtă disponibilitate muzicală și câtă curiozitate artistică trebuie să aibă cineva pentru a face toate acestea?

Thomas îmi va lipsi mult, foarte mult. Îmi lipsește deja.

Speranța RĂDULESCU

Scurtă istorie

Era prin 1993 când, la recomandarea Doamnei Marbe, a venit cu Partita Radicale la festivalul Zilele Muzicii Contemporane de la Bacău, realizând o demonstrație de ceea ce înseamnă Freieszusammenspiel. A fost prima lui experiență românească. Un an mai târziu, Archaeus-ul concerta la Wuppertal, cu un program de lucrări românești, multe în primă audiere, prilej cu care Thomas a lansat primul lui elogiu, ca muzicolog, componisticii noastre contemporane. Peste ani, în 2012, a fost amfitrionul unui alt concert al Archaeus-ului la Deutschlandfunk Köln, în cadrul unei reuniuni dedicate muzicilor de inspirație bizantină, punând, printre altele, la dospit proiecte îndelung frământate. N-a fost să fie, întrucât aluatul interferențelor s-a frânt în infinite firimituri, pe care doar amintirea unei colaborări exemplare o mai poate transforma într-o pâine puhavă, delicioasă, tocmai bună de hrănit propensiunea într-o autenticitate și valoare. Așa a fost Thomas Beime: un radical al profesionalismului și al principiilor valide. Așa ne vom aminti întotdeauna de el.

Liviu DĂNCEANU

185 de ani de la înființarea Muzicilor Militare Moderne

Anul 2016, în care sărbătorim 185 de ani de la înființarea muzicilor militare, are dublă semnificație, fiindcă se împlinesc la 1 August și 65 de ani de când a luat ființă Orchestra Reprezentativă a Ministerului Apărării Naționale, formație de elită interpretativă a Armatei României, etalon de performanță pe care muzica de fanfară l-a atins, o adevărată mândrie pentru români. Prin grija și strădania dlui col. Valentin Neacșu, Șeful Muzicilor Militare și al Inspectoratului pentru Arma Muzici Militare, s-a organizat această sărbătoare de mare ținută, un adevărat regal, cu concursul Orchestrei Reprezentative a Muzicilor Militare a M.Ap.N. și al Regimentului de Gardă „Mihai Viteazul”, având ca dirijor pe col. Aurel Gheorghiuță.

„La 1 Iulie, Armata României a sărbătorit 185 de ani de la înființarea

muzicilor militare moderne, eveniment cu semnificații culturale și sociale ale acestui distinct corp al elitei militare românești, cu rol esențial în apariția și dezvoltarea întregii mișcări artistice și muzicale naționale, fără de care școala componistică și interpretativă autohtonă ar fi fost mai săracă”.

Șeful Statului
Major General, General dr. Nicolae-Ionel Ciucă

„Când în urmă cu 185 de ani (conform regulamentului Organic din data de 1/13 Iulie 1831) Muzica Ștabului Oștirii, din cadrul Strajei Pământeste,

deschidea defilarea primelor trupe moderne ale Armatei României la Iași, se poate afirma că arta muzei Euterpe pătrundea în unitățile militare, abolind astfel definitiv fanfarele turcești de la curțile domnești din Valahia și Moldova, fanfare dăruite principilor celor două provincii nord-dunărene de Înalta Poartă, odată cu simbolurile domniei.

Se cunoaște faptul că muzicile Oștirii au scris o pagină aparte în istoria militară a românilor. Goarna ostașului român, încremenit pe buza tranșeei, sunând atacul a devenit un simbol care a sfredelit sufletele luptătorilor, stimulând curajul și spulberând din om teama de moarte. Printre numeroasele lucrări mobilizatoare cântate de bravii noștri soldați în bătălii, binecunoscutul „Deșteaptă-te române!” de Anton Pann a ocupat un loc aparte, devenind una din piesele de rezonanță ale muzicilor militare care au ținut treaz spiritul marilor evenimente istorice de la 1848, 1859, 1877, 1918 și, nu în ultimul rând, însângerații decembrie al anului 1989, moment când „Deșteaptă-te române!” a devenit imnul nostru național”.

Comandantul
Comandamentului Logistic Întrunit,
General-locotenent dr. Cătălin Zisu